

זמני שבת קודש

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
19:10	20:09	20:52
19:07	20:11	20:55
19:10	20:09	20:52

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

מי דומה לבהמה?

שבת קודש מביאה לאדם את הנשמה ומי שמחלל שבת יש לו נפש בהמית

זמירות שבת

זכה הגאון רבי מרדכי מן זצ"ל, ראש ישיבת 'בית הלל', בזכות העילאית אשר כלולו שואפים לה. בניו וחתניו כולם היו עוסקים בתורה ובמצוות ויראי אלוהים, תלמידי חכמים מופלגים ומרביצי תורה גדולים. כשנפטר בנו, הגאון רבי דוד יצחק זצ"ל, ראש ישיבת 'כפר חסידים', הספידו הגאון רבי משה מרדכי פרבשטיין שליט"א - ראש ישיבת חברון, וחשף את סוד ההצלחה...

הוא סיפר, שרבי מרדכי נהג להאריך בשירת זמירות השבת, והיה מצרף את כל בני המשפחה לשירתו, בהנעימו את נעימות השבת שיצרו אווירה נרגשת וקסומה בבית. ולא זו בלבד, אלא שכאשר היה מגיע למילים 'ויזכו לראות בניו ובני בניו עוסקים בתורה ובמצוות', היה חוזר עליהן בהתרגשות ובדבקות נעלית שוב ושוב...

ואז, כך הוסיף, לא רק רבי מרדכי היה שר... גם הרבנית היתה עוזבת את המטבח ורצה אל הסלון, מתיישבת אל השולחן ומלווה את השירה בדמעות נרגשות... עד כדי כך היתה האווירה בבית ספוגה בנעימות השבת. עד שכל בני המשפחה היו חלק מזמירות השבת, כולם זכו למקום של כבוד ברגעים נעלים וקסומים של שירה שבתית נפלאה...

ואין פלא אפוא, כי כאשר הילדים סופגים חינוך כזה, עתידים הם לצמוח לאילנות רבי פארות... כי בית ששירת השבת נישאת בו בעוז, בית שזמירות השבת תופסות בו מקום של כבוד, בית בו דמעות זולגות בהשתפכות הנפש בזמירות השבת - הוא בית שהילדים בו גדלים לשם ולתפארת!

הבה נאמץ את הנוסחה, ונדע את הדרך. כולנו שואפים לנחת יהודית טהורה, הבה נשור יחדיו את זמירות השבת, נטמיע בילדינו את האווירה השבתית העילאית, ובסייעתא דשמיא נזכה לרוות מהם נחת יהודית טהורה! (הרב אשר קובלסקי)

מה שכתוב בתורה זה מציאות בבריא, "אש שחורה על גבי אש לבנה", מי שמחלל שבת בכל יום הוא חי בנס, ה' נותן לו חיים במתנה אולי יחזור בתשובה, יש שנותנים לו אורך ימים ויש מעט, כל אחד וסאתו כל אחד והחשבון שלו. מי שמחלל שבת הוא חי בנס, זמנית, ובגלל חשבונות שמים נגזר עליו לחיות ואם לא ישוב - להשמיד עדי עד.

כתוב בזה"ק. על הפסוק בתהלים (מט) "ואדם ביקר בל ילין נמשל כבהמות נדמו". אומר הזה"ק אדם ביקר בל ילין. מי שאין הדבר הכי יקר לא לן אצלו, מהו הדבר היקר ביותר שיש לאדם? זו הנשמה הקדושה שלו ואם היא "בל ילין" שאינה לנה אצלו ומסתלקת ממנו, הרי הוא נמשל על ידי היצר, וכבהמות נדמו, הוא ובהמתו אותו הדבר. לכל יהודי יש נר"ן, נפש רוח נשמה. אומר הזה"ק מי שמחלל שבת אפילו הנפש של אדם מסתלקת ממנו, נשאר לו נפש בהמית בלבד! הוא והפרה אותו הדבר!

לפני כמה שנים לאחר הדרשה ביום ה', בקבלת הקהל בשלוש בלילה, בא בחור מהדרום שחזר בתשובה, ויחד עמו בחור חילוני. אמרתי לו אני רוצה ממך מתנה. מה המתנה? שבת אחת, את השבת הקרובה אתה שומר. אבל הבטחה זו הבטחה. עברה חצי שנה, כידוע פעם בחודש אנחנו נוסעים כ-40 בחורים וקוראים אדרא רבה ואדרא זוטא כל הלילה, והנה אדם נוגע בכתף שלי, אני מסתכל זה הבחור הדתי שהביא את הבחור הנ"ל. הוא שואל אותי הרב זוכר את אותו בחור שהבאתי, רוצה לשמוע את המשך הסיפור? אני לא מדבר באמצע הזה"ק ואני מנהגן לו בראשי והוא מספר. הבחור הזה הוא הדומיננטי ביותר בשכונה, כל שבוע הם לוקחים אותו ברכב, ונוסעים לבלות. באותו ליל שבת שהבטיח לי שישמור, באו החברים שלו והזמינו אותו לבילוי, שכנעו לחצו, כששמעו את המילה "רב" החלו גם לקלל. אבל הוא עמד בהבטחתו ונשאר בבית בשבת ושמר אותה כהלכתה. הסוף היה עצוב, שלושת החברים שנסעו נהרגו בתאונת דרכים, מי ששמר על השבת השבת שמרה עליו והוא ניצל. והוא היום ירא שמים מרבים. שבת שלום ומבורך!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

יושבים אצלי אנשים, באים להתייעץ. ואני שואל אותו, תגיד אתה שומר שבת? "לא!!!" הוא עונה. אני ממשיך לשאול אותו: חזיר אתה אוכל? ואז הוא נזעק ואומר לי: כבוד הרב, הרי אני יהודי!! אני אומר לו יהי רצון שתאכל ח"ו שלוש חזירים ליום, שחרית מנחה וערבית ולא תחלל שבת ח"ו הבן אדם נבהל. אנשים לא יודעים: חזיר זה איסור לא! מי שאוכל חזיר לוקה 40 מלקות. אבל מי שמחלל שבת הוא נהרג במיתת בית דין הכי חמורה, לא שרפה ולא חנק אלא סקילה. חזיר אתה לא אוכל, מזוזה אתה מניח, ברית אתה עושה וכיפור אתה שומר, ושבת אתה מחלל?! אותה התורה שאומרת ברית מזוזה וכיפור אומרת לשמור שבת, אם התורה אמת היא תמיד אמת ואם חלילה לא למה אתה שומר מזוזה ברית וכיפור?

אתם יודעים למה? מזוזה שומרת על הבית, לא מפריע לי. מילה פעם בחיים לא מפריע לי. כיפור פעם בשנה לא מפריע לי, אם זה כפרת עוונות מה טוב. אבל לשמור שבת זה קשה! אנחנו מרמים את עצמינו, אם התורה היא אמת הרי שבת חמורה פי כמה וכמה מאכילת חזיר, עדיף שתאכל חזיר בוקר צהרים וערב ותשמור שבת מאשר להיפך! חזיר לעומר שבת זה כמו קפצון לעומת אטום!!!

שואלים רבים, לכאורה בצדק, הנה רבבות יהודים רח"ל נוסעים בשבת קודש ברכב ולא קורה להם כלום? קודם כל צריך לדעת הקב"ה לא מעניש מיד ולא נותן שכר מיד, ולמה? כדי שתהיה בחירה.

אומר הכתוב "ראה אנוכי נותן לפניכם היום את החיים ואת הטוב את המות ואת הרע וכו' ובחרת בחיים למען תחיה אתה וזרעך". הקב"ה ברא את העולם הזה עם כוח הבחירה, יש כח לבחור בטוב. אם אדם היה מקבל את העונש שלו מיד, לא היתה לאדם בחירה, כולם היו קודש קדשים. אם אדם היה נוסע בשבת ומיד 'בום!' מתפוצץ ועולה באש, לא היתה בחירה. לכן אנחנו רואים אנשים רשעים עושים עסקים, פורחים, מצליחים, כך יש לאדם בחירה, יש הסתר בתוך הבריא. כביכול "רשע וטוב לו", בורא העולם רוצה שהיצר יוכל לפתות את האדם תראה את האנשים האלה, כמה הם מצליחים. כל המטרה בבריא העולם זה לאפשר לאדם בחירה, כמו שכותב הרמב"ם יכול אדם להיות צדיק כמשה רבינו או רשע כירבעם בן נבט.

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה
להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה
לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה
לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש
זכות של אלפי עלונים
להצלחה, לרפואה, לזש"ק
או לעילוי נשמות יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

דרכיה דרכי נועם

בעל הבית ביקש שאקרא לו בשמו, יוסף, וארגיש כמו בביתי. הוא הוסיף שמבחינתו אני עוד ילד כמו שבעת בניו. רציתי לומר לו שאיני יודע להרגיש כמו בביתי ומבחינתי אני מוכן להיות ילדו השמיני, אבל לא אמרתי דבר. הבטתי בפניהם של ילדי המשפחה. הם היו שמחים כל כך ודיברו דברים נפלאים. לא הבנתי דבר ממה שהם עשו, אבל בליבי היתה תחושה נפלאה שמעולם לא הרגשתי. בסיום הסדר שאל אותי יוסף סופר (עליו השלום) אם יש לי מקום להעביר בו את הלילה. הורדתי את ראשי והשבתי בשלילה. יוסף אמר שאני אורח הכבוד שלו, ואם ארצה אוכל להישאר בביתם כל החג. לא ידעתי על איזה חג הוא מדבר, אבל שמחתי מאוד.

בבוקר התעוררתי מוקדם. להפתעתי, כשהלכתי לכיוון המטבח ראיתי את יוסף סופר יושב ליד השולחן וקורא מתוך ספר גדול. הוא בירך אותי ואמר שהיום חג הפסח וצריך ללבוש בגדים מתאימים. הוא קם מהכיסא והביא לי בגדים ההולמים את היום, ויחד צעדנו עם שאר בניו לבית הכנסת. זאת היתה הפעם הראשונה שנכנסתי לבית כנסת. אני זוכר היטב את האווירה הקסומה ואת הרגעים המתוקים שלא רציתי שישתימו, אף על פי שלא הבנתי מה אומרים ומה עושים. ידעתי בליבי שכשאהיה גדול אדע את כל מה שצריך לעשות.

לאחר התפילה בבית הכנסת שבנו לביתי של יוסף סופר וסעדנו את סעודת החג. לאחר מכן הוא למד תורה עם בניו ואני הקשבתי לדבריו. באותו רגע החלטתי שאני רוצה להיות חכם בתורה. לא ידעתי איך אעשה זאת, אבל הייתי די נחוש להשיג את המטרה. לאחר ההבדלה שאל יוסף על משפחתי. סיפרתי לו את קורות חיי, והוא הוביל אותי בחזרה לביתי. ברגע שהוריי הבחינו בי הם שאלו למה חזרת. הם אמרו שהיה טוב מאוד בלעדיי, מכיון שהיה מספיק מזון לכולם. לפי מבע פניו של יוסף סופר הבנתי שהוא מזועזע מהמילים הקשות. הוא אחז בזרועי, עדכן את הוריי בכתובת שבה אהיה והחזיר אותי לביתו.

יוסף ליטף את ראשי בחום ונתן בידי חומש בראשית. התחלנו ללמוד יחד בשקיקה והמשכנו כך במשך שמונה שנים רצופות. כמעט לא היה יום שלא למדתי בו תורה עם יוסף סופר.

רגע חשבתי שהאורח שואל את שאלתו מתוך נימוס ולכן הסברתי את מהות הסוגיה במילים פשוטות, אך להפתעתי המוחלטת הוא פצח בין רגע בשקלא וטריא על הסוגיא. הבטתי בו בתדהמה פעור פה. לכך לא ציפיתי... שלמה חייך ושאל: "אתה מופתע?" הנהנתי לחיוב. "רוצה שאספר לך איך אני יודע גמרא?" המשיך לשאול. הנהנתי שוב, ושלמה התחיל לספר:

שני הוריי ניצלו מהשוואה, ושנה לאחר סיום מלחמת העולם השנייה עלו לארץ ישראל. אני נולדתי שנה לאחר מכן למציאות לא קלה של שני הורים שסחבו על גבם את כל המאורעות הקשים שחוו בשנים שלפני עלייתם ארצה, ולאחר שנתיים נוספות נולדו אחיותיי התאומות. גדלנו בבית ללא שמחת חיים, בקושי רב השיג אבי טרף לבני ביתו. ידענו ימים של מחסור, והיו זמנים שכמעט לא בא מזון אל פיננו. היתה אז תקופה לא קלה לכל אזרחי המדינה הצעירה.

שיטת החינוך של הוריי לא היתה לבבית, הם חינו אותנו ביד נוקשה, ללא מגע חם ובמיעוט מילים. ככל הנראה חשבו שכך מגדלים ילדים. לא פעם מצאתי את עצמי מוכה וחבול, אך דאגתי העיקרית היתה לאחיותיי הקטנות. תמיד העדפתי לקחת את האחריות על עצמי כדי שאחיותיי הקטנות לא תיפגענה מהתנהגותם של הוריי.

באחד מהערבים הקשים שעברו עלי בילדותי השליך אותי אבי מהבית וביקש שלא אחזור עד הבוקר. היה קצת קר, אבל תחושת הקור עדיפה מגוף כואב. שוטטתי ברחוב ללא מעשה, לא ידעתי לאן לפנות. לאחר דקות ארוכות של הליכה ללא תכלית שמעתי קול שמחה מאחד הבתים. בהחלטה של רגע עליתי במדרגות ונקשתי על דלת הבית שממנו נשמע קול השמחה. אדם מבוגר בלבוש לבן פתח את הדלת והביט בפניי. חשתי בושה עצומה. האדם שפתח את הדלת תפס בידי והוביל אותי אל השולחן שסביבו ישבו עשרות יהודים בלבוש חגיגי. הוא אמר לי שעכשיו הם חוגגים את נס יציאת מצרים ועורכים את ליל הסדר. לא ידעתי מה הוא אומר ומה פירוש "יציאת מצרים" ו"ליל הסדר", אבל זאת היתה הפעם הראשונה שחוויתי חוויה רוחנית עצומה, ולא פחות חשוב מכך - בפעם הראשונה בחיי טעמתי אוכל מתובל וטעים כל כך.

"מה נשתנה הלילה הזה מכל הלילות?" כך שרו ילדי משפחת דהן בשמחה ובהתלהבות, כמו כל ילדי ישראל באותו לילה. בעיניים נוצצות הביטו ההורים בזאטוטים, ששאלו את הקושיות המוכרות בצפייה לקבל את התשובות המוכרות. שנה נוספת שעם ישראל חוגג את נס יציאת מצרים. למעלה משלושת אלפים שנה חלפו מאותם רגעים עצומים של היציאה מעבדות לחירות, ועם הנצח עדיין מקפיד להעביר את נס יציאת מצרים לצאצאיו במסירות נפש בכל שנה ושנה.

סבא ישב בראש השולחן וניהל את הסדר. לצידו ישב אדם לא מוכר, אך בני המשפחה רגילים לכך שבחגי ישראל יושבות סביב שולחן החג דמויות לא מוכרות. לפני כל מועד תר סבא אחר יהודים בודדים שאין להם היכן לחגוג את החג ודואג לכל צורכיהם, החל מביגוד חדש ועד לפרט הקטן ביותר. לעיתים האורחים הלא מוכרים יושבים בצד השולחן בפנים מבושות, אף שסבא וסבתא עושים ככל יכולתם להעניק להם הרגשה נפלאה, אך הפעם ישב ליד סבא אדם מעט שונה, הוא ישב בפנים חתומות ולא הרבה להפגין רגשות, רק הביט בערגה בילדי המשפחה ששרו והקשו קושיות.

באמצע ליל הסדר, כשהגענו ל"שולחן עורך", הגיש סבא לאורח הנכבד צלחת מלאה במטעמים וביקש ממנו שישעד את ליבו. לאחר הפצרות קלות הסכים האורח. הבטתי בו בלי שישים לב, והצלחתי להבחין בדמעה הזולגת מזווית עינו. נרגשים ושמחים סיימנו את ליל הסדר בשעת לילה מאוחרת. סבא ביקש מהאורח שילון בחדר האורחים ואמר שהוא ידאג להקיצו לתפילת החג. לשמחתו של סבי, הפעם הסכים האורח מיד. סבתא הציעה לאורח את מיסתו, אך הוא נשאר לשבת על ספת האורחים. ניצלתי את ההזדמנות וניגשתי אליו. הושטתי לו את ידי ואמרתי: "חג שמח, שמי יואב". האורח בחן אותי במשך רגעים מספר, ולבסוף הושיט את ידו ואמר: "חג שמח, שמי שלמה".

יצר הסקרנות גבר עלי, ורציתי בכל מאודי לדעת מיהו האורח ומדוע הזיל דמעה בשולחן החג. סיפרתי לו מעט על עצמי וצינתי שאני לומד בישיבה גדולה בירושלים. להפתעתי הוא שאל אותי באיזו סוגיא אני עוסק. באותו

ט"ו באב

כתוב במשנה בתענית (דף כ' עמוד ב') "אמר רבן שמעון בן גמליאל לא היו ימים טובים לעם ישראל כחמשה עשר באב וכיום הכיפורים" והגמרא שואלת מה יש בט"ו באב שזה נחשב ליום טוב מיוחד מילא יום כיפורים נחשב ליום טוב מיוחד כיוון שהוא יום סליחה ומחילה לעם ישראל שעונותיהם מתכפרים, וגם ביום כיפור ניתנו לוחות שניות על ידי משה רבנו (היינו שמשנה ירד מהשמים עם הלוחות הראשונות וראה את עם ישראל שחטאו בחטא העגל אז שבר את הלוחות הראשונות, ואחר כך עלה משה שוב לשמים והתפלל לה' יתברך שימחל על עוון העגל, וביום י' בתשרי ה' יתברך אמר למשה "ויאמר ה' סלחתי כדברך" וה' יתברך נתן למשה לוחות שניות ומאז נקבע יום י' בתשרי שזהו יום הכיפורים ליום סליחה ומחילה), אבל יום חמשה עשר באב מדוע נחשב ליום טוב מיוחד שעליו אמר רבן שמעון שלא היו ימים טובים כמו היום הזה? הגמרא מונה שישה דברים שקרו ביום זה:

א. יום שהותרו השבטים להתחתן אחד עם השני - בספר במדבר פרשת מסעי (פרק לו' פסוקים ח' ט') התורה אומרת שאישה שהיא צריכה לקבל נחלה (כגון שאין לה אחים וכו') והיא משבט מסוים אסור לה להתחתן עם אדם משבט אחר כיוון שהיא צריכה לקבל את הנחלה של אביה ואם תחתן עם אדם משבט אחר, כשהיא תמות הילדים שלה יירשו אותה ואז הנחלה תהיה על שמם, והרי הילדים נקראים משבט אחר (שכן לענין השייכות לאיזה שבט הולכים אחר האבא), אם כן הנחלה שהייתה עד עכשיו לשבט שלה תעבור לשבט אחר מתי שהיא תמות, ולכן התורה אסרה לאישה שהיא צריכה לקבל נחלה להתחתן עם אדם משבט אחר, ובאו חכמים ואמרו שכל האיסור הזה נוהג דווקא לאלו שנכנסו לארץ ישראל וכבשו אותה בימות יהושע בו נון אבל לאחר מכן בדורות שהבאים מותר לאישה שיורשת נחלה להתחתן עם אדם משבט אחר, והואיל והלכה זו נתחדשה ביום ט"ו באב נקבע יום זה ליום טוב, (והרמב"ן על התורה בפסוקים שם כתב שהטעם שהתורה הקפידה דווקא בזמן שנכנסו לארץ בימי יהושע בן נון שאישה שיורשת נחלה לא תחתן עם אדם משבט אחר משום שהתורה רצתה שהשבטים לא יתערבו אחד בשני והגבולות לא יהיו מחוברים ולכן אחרי שחילקו כבר את הארץ ולכל שבט יש את הגבולות שלו ונדע מקום כל שבט ושבט, התורה כבר לא הקפידה שיתערבו אחד בשני כיוון שכבר ידוע מקומם של שבט ושבט).

ב. יום שהותר שבט בנימין להתחתן עם שאר השבטים - בנביא בספר שופטים (פרקים יט' כ') מסופר שם ענין מעשה של פילגש בגבעה, ובעקבות מעשה זה כל השבטים נשבעו שלא להתחתן עם שבט בנימין, ביום ט"ו באב דרשו שכל האיסור הזה נאמר דווקא לאותו דור אבל לדורות הבאים אחר כך מותר להתחתן עם שבט בנימין, והואיל והלכה זו נתחדשה ביום ט"ו באב נקבע יום זה ליום טוב.

ג. יום שכלו בו מתי מדבר - בספר במדבר פרשת שלח לך מסופר שעם ישראל שלחו מרגלים לתור את ארץ ישראל, והמרגלים חזרו ביום ט' באב ודיברו לשון הרע על ארץ ישראל ובעקבות זה נשבע ה' יתברך שכל הזכרים מבין 20 שנה ועד 60 שנה ימותו במדבר ולא יכנסו לארץ ישראל וכן נגזר על עם ישראל להיות 40 שנה במדבר, ולכן כל שנה ביום ט' באב היו חופרים קברים כל אחד לעצמו והיו נכנסים לקבר ובבוקר היה הכרוז קורא ואומר הבדלו החיים מן המתים וכל אחד שהיה נשאר בחיים היה הולך לביתו, ובשנה האחרונה חפרו קברים ובבוקר קמו וראו שהם חיים ואף אחד לא מת כיוון שכך חשבו שטעו בחשבון הימים ולכן חזרו ושכבו בקברים כל לילה עד ט"ו באב שאז כבר הירח מלא וכיוון שראו את הירח מלא שזה בט"ו באב הבינו שלא טעו בחשבון אלא ה' יתברך מחל להם ולא הרגם, ולכן קבעו את יום ט"ו באב ליום טוב.

ד. יום שהותר עם ישראל לעלות לבית המקדש - בימי רחבעם הבן של שלמה המלך התחלקה המלוכה בעם ישראל היה מלך ליהודה ובנימין (והוא היה בירושלים) והיה מלך ישראל שהוא מלך על שאר השבטים, ומלך ישראל היה ירובעם בן נבט והוא שם שומרים על הדרכים שהיו מובילות לירושלים כדי שעם ישראל לא יעלו לבית המקדש ואז יחזרו לשלטונו של רחבעם, ולאחר מאות שנים הושע בן אלה היה מלך ישראל וביטל את השומרים שהיו על הדרכים ואותו היום שביטל היה יום ט"ו באב.

ה. יום שניתנו בו הרוגי ביתר לקבורה - בזמן חורבן בית המקדש השני היתה עיר בארץ ישראל ושמה 'ביתר' והרומאים החריבו את העיר כולה והרגו שם אנשים נשים וטף והיה הדם של ההרוגים הולך ונשפך אל הים ובמשך כל תקופת המלך אדריינוס הרשע לא נתנו הרומאים לקבור את ההרוגים ונעשה להם נס ולא נרקבו הגופות וגם לא הסריחו, ביום ט"ו באב נתן מלך אחר לקבורת העלויים תקנו ברכה רביעית בברכת המזון הטוב והמטיב, "הטוב" שלא הסריחו "המטיב" שנתנו לקבורה.

ו. יום שפסקו מלכרות עציים למערכה - לצורך בית המקדש היו כורתים עציים למערכה (אש המזבח), וביום ט"ו באב פסקו לכרות עציים משום שמיום ט"ו באב כוח השמש נחלש ומאז לא היו יכולים לכרות את העצים כיוון שהעצים לא היו מספיק מיובשים והיו קצת לחים, ועצים לחים נוטים להתלעלע ועץ שיש בו תולעת פסול למערכה, והיו שמחים כיוון שהשלימו מצוה גדולה והיה יום זה נקרא יום שבירת הגרון.

הגמרא בתענית מסיימת שמיום ט"ו באב כיוון שמתארכים הלילות צריך להוסיף בלימוד התורה ומי שמוסיף - מוסיפים לו חיים.

ולכן יום ט"ו באב יש לנהוג בו שמחה ולהוסיף מעט במאכל ובמשתה לכבוד היום, ואין לומר בו וידי ונפילת אפים.

לעיתים היינו לומדים יחד יותר מחמש עשרה שעות רצופות. הייתי המתמיד הגדול בחבורה. הייתי אווז את הגמרא בשתי ידי עד שגופי היה מותש מעייפות והגמרא היתה נופלת ברעש עצום.

לאחר ארבע שנים בישיבה שודכה עבורי אשת חיל צדיקה. נולדו לנו שלושה בנים ובת אחת, אבל לצערי לא השכלתי ש"דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום". העברתי את התורה לילדי בצורה קפדנית ונוקשה. אומנם לא התנהגתי אליהם כמו שהוריי התנהגו כלפיי, אבל טעיתי בכך שדרשתי מהם להתעלות מעבר ליכולותיהם האישיות. כשילדי גדלו הם פרשו כנפיים, נישאו ועברו להתגורר בערים אחרות. הם ממעטים לבקר אותי ואת רעייתי. מבחינתי ביתנו הוא מקום קודר, וככל הנראה לא נעים להם להיזכר בימים הלא נעימים שהם חוו בבית שבו גדלו. לרעייתי היה קשה לשאת את המרחק מילדיה, ולפני שלוש שנים היא חלתה ונפטרה מהעולם. נשארתי בודד. לעיתים רחוקות בתי הקטנה באה לבקרני, ואת בניי אני רואה אולי פעמיים בשנה. נכדיי אינם יודעים כלל איך אני נראה. כנראה עשיתי "עבודה טובה" בחיקוי מעשיו של אבי, ובעקבות כך נשארתי לבד עם עצמי.

לפני שבועיים טיילתי לתומי ברחוב ועשיתי חשבון נפש על חיי, איך קיבלתי הזדמנות להיות בעל משפחה ואיך איבדתי את ההזדמנות בגלל הדרך הלא נכונה שבה נהגתי. בעודי מהרהר לפתע הגיחה לעברי מכונית. סבא שלך יצא מתוכה כרוח סערה, אחז בזרועי ואמר שמרגע זה ועד צאת חג הפסח אני אורח הכבוד שלו. בליבי צחקתי, אבל נהניתי מכל רגע של תשומת לב מצד סבך. רציתי לומר לו שהמראה המרושל שלי לא באמת משקף את מצבי, אבל כשראיתי שהוא דבוק כל כך במצווה שהוא רוצה לקיים לא אמרתי דבר ואפשרתי לו לנהוג בי כרצונו.

בליל הסדר הבטתי בסבך, בילדיו ובנכדיו היושבים סביב לשולחן, וידעתי שכל זה היה בהישג ידי, אך החמצתי את ההזדמנות הגדולה שה' נתן לי. לכן זלגה דמעה מעיני. הבנת, חכם יואב? כעת אתה בחור ישיבה, ובקרוב בעזרת ה' תינשא לאשת חיל צדיקה. נהג עם ילדיך בתבונה. השנים חולפות במהירות והגלגל מסתובב, תדאג תמיד להעביר את מורשת ישראל המפוארת בדרכי נועם, ולא בקפדנות.

הנהנתי בהסכמה, חיבקתי את שלמה ואמרתי: "ה' נותן לך הזדמנות נוספת, כמו שחכם יוסף סופר אסף אותך אל ביתו בחג הפסח, כך נהג גם סבא שלי, וזה סימן טוב". בחול המועד יצרתי קשר עם בתו של שלמה, ויומיים לאחר מכן נערכה בבית סבי פגישה מרגשת עם כל ילדיו של שלמה. את שביעי של פסח חגגו כל ילדיו בביתו. מהסיפור של שלמה לקחתי מסר לעצמי: כשאזכר לילדים משלי בעזרת ה' אנהג על פי עצתו של החכם מכל אדם: "חנוך לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנה" כי "דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום".

רגע חושבים

הרב יעקב ישראל לוגאסי

לזכות למידת הביטחון

וקראת מעשיית עובדות והנהגות - אין כמוה להשריש ביטחון שכן "קנאת סופרים תרבה חוכמה".

ומעניין לעניין זה, המציאו לי בעזרת ה' מה שכתב בעל החפץ חיים זללה"ה בקונטרס נפוצות ישראל פרק ו', וזה לשונו [בתיקונים קלים], עיקר הכול שיראה להתחזק במידת הביטחון וייושע על ידי זה, כמו שנאמר קווה לה' וישע לך (משלי כ' כ"ב) ואמרו חז"ל במסכת מנחות דף כ"ט ע"ב, כדבעא מיניה רבי יהודה נשיאה מר' אמי, מאי דכתיב (ישעי' כ"ו) בטחו בה' עדי עד כי ביה ה' צור עולמים, אמר לה כל התולה ביטחונו בהקדוש ברוך הוא הרי לו מחסה בעולם הזה ולעולם הבא. והינה העצה לחזק את נפשו בעניין זה הוא, שיתבונן תמיד על זמן העבר מימי חייו כמה עשיריית שנים חיה עד כה, ובחסד השם יתברך לא היה חסר לו אפילו יום אחד מאכילה ושתייה ומלבוש וכדומה, ואם כן מה לו לדאוג על זמן של להבא שאינו יודע מספר ימי חייו אפילו על יום אחד, מסתמא כשם שעזרו השם יתברך עד כה יעזרו גם כן מעתה ולהבא עכ"ל.

והוא יסוד גדול ברכישת הביטחון בה', וביותר לאלה החולים בחולי הדאגה, החרדה והפחד, יתבונן, הרי זה כבר תקופה שהינן מיוסר, ועם כל זה ראית השגחה וניסים, ראית שכמעט כל חששותיך, דאגותיך, פחדך וחרדתך, לא יצאו לפועל. וה' שמורך בניסים ונפלאות, ואם כן תבטח בו שכלו כן ישמורך הלאה.

למאמרים נוספים של דניאל אליהו גרמון
בקרר באתר ישיבת אור דוד

העיקר לקבוע את מידת הביטחון בליבו עמוק בפשטות ובתמימות, ידיעת הדברים בלבד, ואף ההתעמקות בסוגיותיה אינה ממשיכה בהכרח מדרגה גדולה בביטחון, דייתכן שאדם יודע ומבין היטב היאך פועלת הביטחון, למד, וקרא בספרים, הבין יסודות ועיקרי הביטחון הנדרשים מן האדם, ואף ייתן שיעורים בנושא זה, אבל למעשה אינו משתמש בה ואינו משליך על ה' יהבו, ואיננו בעל ביטחון, וגם לא יקנה היראה המלווה את הביטחון בידיעתו אלא בעשייתו. ומאידך ימצא מי שאינו יודע כלל היאך פועלת הביטחון ולא למדה ולא הבינה, אולם את זה יודע שאם נשענים על ה' נושעים בודאי, והוא נשען ומשליך על ה' יהבו, הוא יהיה בעל ביטחון אמיתי וירא שמיים מרבים. צא ולמד בספר מדרגת האדם במאמר דרכי הביטחון פ"ה, במה שהביא המעשה שהיה עם אדם פשוט אחד ששמע דרשת האלשיך הקדוש זללה"ה בעניין הביטחון, ומשם תדרשנו.

וכך היה אומר הסבא מנוברדוק: מי שהוא בעל ביטחון באמת הרי שהוא עשיר באמת, אולם מי שאומרים עליו שהוא בעל ביטחון - לרוב ידיעותיו בנושא - הרי הוא כמי שאומרים עליו שהוא עשיר... ולכן העצה לתרגל עצמו למעשה:

יתבונן, מי שעזרני והצילני עד עתה - הוא יצילני ויעזרני גם לעתיד. "שימושה גדול מלימודה", יתפלל לה' שימצא לו להכיר אנשים הבוטחים בה' באמת, או לקרוא מתולדותיהם של אנשי ביטחון אמיתיים שבזו לכסף ולזהב, בזו לכל אמצעי השתדלות, בזו מלסמוך על בני אדם ומלהחניף להם,

יש ערב אחד בשבוע שאסור לכם לפספס

הצטרפו לאלפי צופים המגיעים מכל קצוות הארץ והתחברו לנקודות החשובות ביותר בחייכם
שיעור המוסר הגדול בתבל

מפי הקול חוצב הלהבות

הרה"ג דניאל זר שליט"א

בכל יום רביעי בשעה 22:00
ישיבת אור דוד רח' המכבים 108 בני ברק

רב מקדים הרב יורם סרי שליט"א אב"ד מודיעין עלית בשעה 21:15

מקום מסודר לנשים

משודר בליון ובאתרנו Rabenu.co.il

מועבר בקול הלשון 03-6171111